

se. Međutim, prilikom moje druge posjete njemu, Predrag nije izgledao dobro, kako si ga ti nama opisivala i lažno informirala. Otekao je od tableta (jakih psihofarmaka), bio je sporiji prilikom govora, ali bez emocionalnih smetnji, sa normalnim rasuđivanjem i bez poremećaja u pamćenju.. Međutim, kako znaš fizičko stanje se pogoršalo zbog dugotrajnog pasiviteta i nedostatka fizioterapije. Protestovao sam kod njegovog doktora i dobio sam odgovor da je njegovu terapiju odredio prof. Jakovljević.

Tada sam predložio da Predrag nastavi liječenje u Štokholmu, gdje su daleko bolje mogućnosti i uslovi rehabilitacije i sa daleko adekvatnijem pristupu liječenja takvih pacijenata. Dobro se prisjeti, da si poslije neprospavane noći i to odbila. Na taj način sam, nažalost lično izgubio svaku mogućnost daljeg angažovanja, za poboljšanjem Predragovog ozdravljenja. Moj zadnji apel ili posljednja nada da se nešto učini je poruka E-mailom udruženju knjizevnika iz Italije. Oni su me kontaktirali, potkraj 2016 godine i interesovali se za Predragovo zdravlje, želeći mu pomoći, jer je bio i državljanin Italije.

Niti si ti Miro, kao i hrvatski kulturni etablišment niste posjedovali osnovne ljudske osobine, da iznađete i iznudite bolje uslove tretmana i liječenja, našeg Predraga. Pitao sam te ranije, sada opet ponavljam, da li osjećaš bilo kakvu grižnju savjest, da li postoji neka emocionalna empatija, šta bih drugo i rekao, samo žalosno, sramotno, podmuklo, lukavo i krajnje perfidno, u tvojim postupcima i tvojoj ne brizi prema Predragu.

Tako smo, Ratko i ja izgubili Predraga, našeg brata, našeg Bracu. Bog ga je pozvao i skratio njegove muke i njegovu patnju. Bio nam je više od brata, bio je naš mentor u svakom pogledu.